החסידה

אגדה פרסית

היה זה כבר מזמן. חי פעם איש עשיר אך חמדן בשם אדז'אר-ביי. לכל הכוונים נפרשו שדותיו. מים בבארות היו שלו, כל הבתים בכפר וכל העצים. הוא גבה כסף תמורת מים ששאבו הכפריים העניים. מי ששאב קצת מים שילם מטבע זהב אחד - טנגה אחד. ואם שאב מים שוב - עוד טנגה אחד. הוא גבה כסף תמורת חלקות האדמה שהחכיר לכפריים ותמורת הדרכים שבהן הם הלכו.

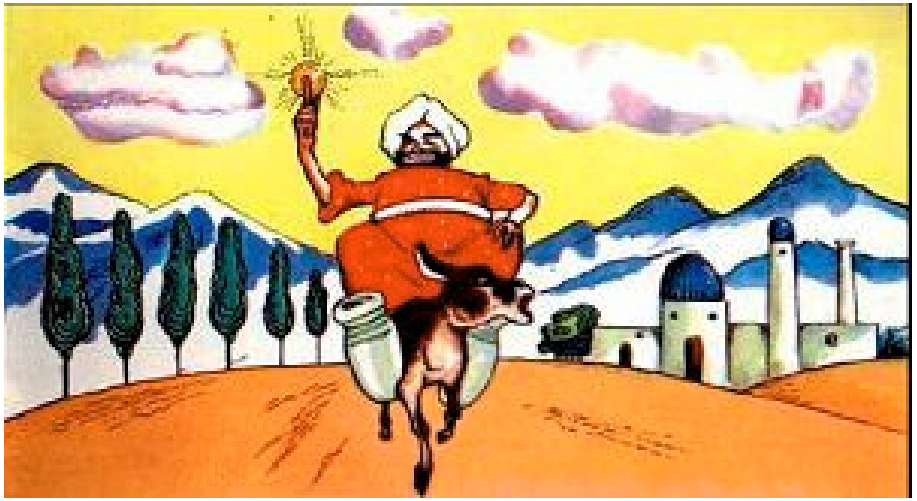

יום אחד נסע אדז'אר-ביי בין השדות שלו ובדרך ספר את הכסף שקיבל מהכפריים העניים. "איך זה? בסך הכל מצא רק תשעים ותשע מטבעות. עוד אחד ויהיה לו מאה. מאה טנגה!" התרגז החמדן אדז'אר-ביי. מאין לקחת עוד טנגה אחד?

הוא הביט סביב וראה את חסן מהכפר.
"חסן! שלם לי טנגה אחד, לא, מוטב שלם שני טנגה!"
"עבור מה, אדז'ר-ביי הנכבד?"
"עבור מים."
"אבל רק אתמול שילמתי לך עבור מים."
"חסן טיפש! אתמול שילמת עבור מים של אתמול.."
חסן הניף ידיים "אין לי יותר כסף."
"אא כך? אז אם אין כסף - אין מים!"

ואדז'ר-ביי לקח אבן גדולה וזרק לתוך הבאר. מיד המים הפסיקו לזרום, האדמה התפקעה וכל הצמחייה בשדה מתה.
מרוצה המשיך אדז'ר-ביי לנסוע ושר את השירו האהוב:
"סביב שדות - שדות שלי."
"זורמים מים - מים שלי."
"מצלצלים טנגה - טנגה שלי."

ואז ראה אדז'ר-ביי שעל השדה ירדה ציפור, חסידה לבנה שרצתה לשתות מים מבאר. אך היא רק התקרבה לבאר כששמעה צעקה:
"לאן? לאן? מים שלי! שלי!"
החסידה הצמאה בקושי התרוממה לשמיים. ואדז'ר-ביי עוד איים עליה באגרוף והמשיך לקרוא "מים שלי! שלמי טנגה! מים שלי! שלמי טנגה!"

קרה שבאותו הזמן נשבה מעל הארץ רוח רעה - חמסין, שאנשים בארצות מזרח קראו לה "רוח מוות." רוח זו ממיתה כל דבר חי שפוגשת בדרכה. חמסין ראתה את החסידה והתחילה לרדוף אחריה. עננים רעים, כמו ידיים גרומות, התמתחו אל הציפור. וזו ניסתה לברוח, להתחמק מחיבוק המוות, אך היא עפה כל פעם לאט יותר. כנפיה נחלשו ובסוף חמסין השיג את החסידה, סיבב אותה.. והציפור התחילה ליפול מטה.

גוף חסר חיים של הציפור נפל לרגליו של חסן הזקן. הכפרי ריחם על הציפור, פרש את כנפיה, שם את ידו על ראשה. והחסידה פתחה עיניה. חסן לקח את הכד שלו והשקה את החסידה במים.

החסידה קמה על רגליה, נפנפה בכנפיה ובקלות התרוממה באוויר. ועל כף ידו של חסן הזקן נפלה נוצה יפה, לבנה. שמש זרקה את קרניה על הנוצה וזו הפכה לגרעין של אבטיח.

הטמין הזקן את הגרעין באדמה ורצה להשקות אותו. אך רק טיפת מים אחת, אחרונה, נפלה מהכד לאדמה. ובכל זאת מיד במקום זה הופיע נבט ירוק קטן. הוא צמח מהר ועלה לקראת השמש. ומול עיניו המופתעות של הזקן הופיע פרח זהוב. עלי הכותרת של הפרח התעופפו לכל הכוונים ובמקומם הופיע אבטיח קטן. אבטיח התחיל לגדול במהירות ונעשה כה גדול וכבד שחסן לא יכול היה לזיז אותו ממקומו.

חסן קרא לחברים לעזרה. בקושי רב הם סחבו את האבטיח לכפר והכניסו לבית. חתכו אותו ולהפתעת האיכרים העניים מהאבטיח נשפכו מטבעות זהב. הרבה, הרבה מטבעות זהב..

"חסן! מה תעשה עם כל הזהב הזה?" שאלו החברים.

"אתן לך. ולך. ולו."

"אבל כאן כל כך הרבה זהב!"

"ואנשים עניים בעולם עוד יותר" ענה חסן.

לא עבר זמן רב ואדז'ר-ביי עבר בכפר. הוא שמע שמביתו של חסן נשמעה מוסיקה ושירים. הוא השתומם מאוד.
"חג אצל חסן? ואמר שאין לו אפילו טנגה אחד."

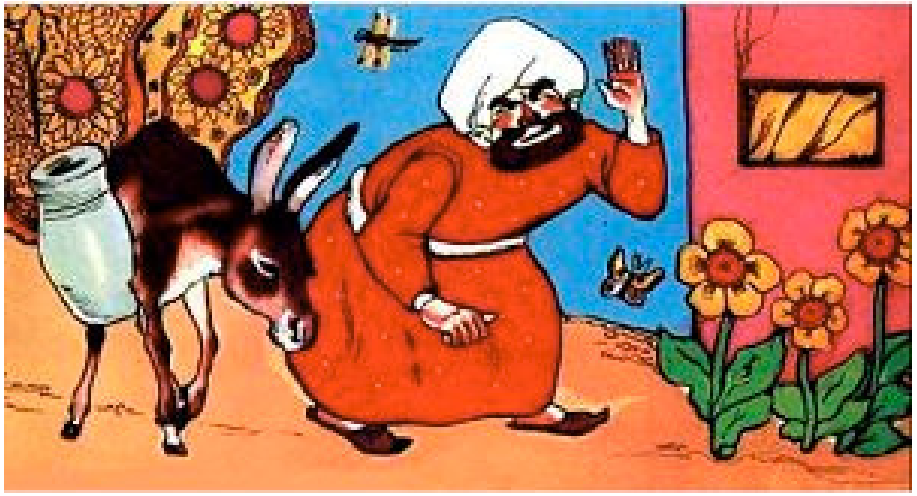

התגנב אדז'ר-ביי לביתו של חסן, הציץ דרך אשנב וראה: באמצע החדר מונח אבטיח חצוי, מלא מטבעות זהב. הבריקו עיניו של אדז'ר-ביי. הוא הקשיב איך חסן סיפר לחבריו "נתתי מים לחסידה. היא התאוששה ועפה אבל השאירה לי נוצה קטנה אחת, שהפכה לגרעין של אבטיח. מהגרעין צמח האבטיח הזה.

אדז'ר-ביי שמע כל זאת, ומיד עם עלות השחר יצא לדרך. הוא ראה את החסידה ליד באר מים זכים. הוא התקרב אליה מאחור בזהירות, הכה במקל ואחר כך שפך עליה מים מהבאר...
"הצלתי את חייך" אמר הנוכל.
הציפור הפצועה התרוממה בקושי לשמיים.

"הי, חסידה!" קרא אדז'ר-ביי "אולי תתני לי שני גרעיני אבטיח? לא, מוטב שלושה! מוטב חמשה!"
ואז נפלה לו על היד נוצה שחורה שהפכה מיד לגרעין של אבטיח.

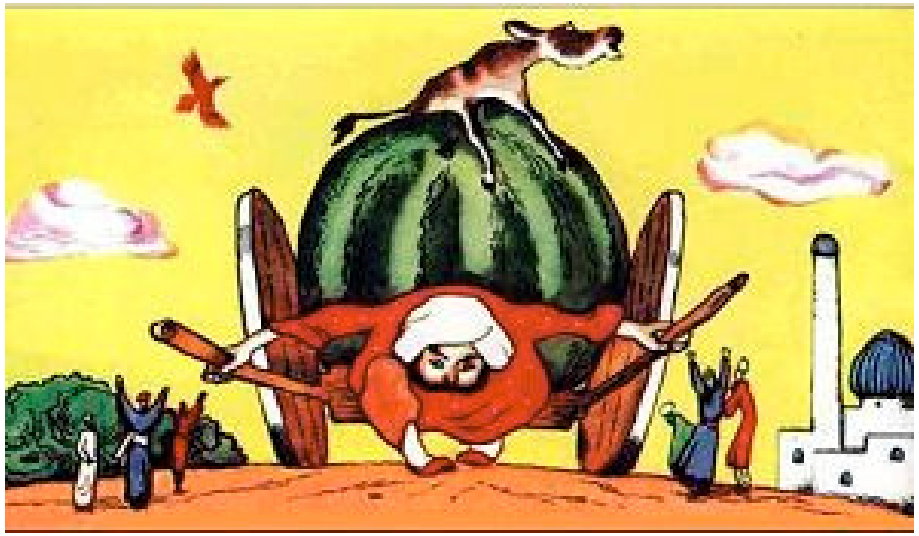

בשדה של אדז'ר-ביי צמח אבטיח ענקי. בקושי הוא הרים אותו על עגלה והוביל הביתה. מתנשף ועייף שר אדז'ר-ביי:
"קשה עבודתי, אבטיח גדול"
"אבל הרבה טנגה בו, טנגה שלי."

אדז'ר-ביי סגר את כל החלונות והדלתות שבבית. הכין ארגזים לכספים. אחר כך פתח חלון באבטיח ומיד... בזמזום קולני יצא מהחלון נחיל של דַבורים גדולים.

הדבורים התנפלו על אדז'ר-ביי והתחילו לעקוץ אותו. הוא רץ סביב החדר. לאן לברוח? יצא לרחוב וכל הנחיל הגדול יצא אחריו.

רץ אדז'ר-ביי ברחוב, לא בוחר בדרך והדבורים לא מרחמים עליו!
הוא רץ בלי להסתכל לאן ולא הרגיש בבאר עמוקה אלא רק כשנפל לתוך. התחיל לקרוא משם לעזרה. אבל בוודאי ניחשתם שאיש לא בא להציל את העריץ הרע.